

Les op een Duitse school

Bezoek aan de Ziehenschule in Frankfurt

Achtergrond - 30 maart 2009

(30 maart 2009) Het is kwart over zeven 's ochtends als we aankomen bij de Ziehenschule in Frankfurt. Het is een groot imposant gebouw. In de hal van de school staat Julia Reis, hoofdredacteur van de schoolkrant, op ons te wachten. Zij zal ons laten zien hoe het eraan toegaat op een Duitse school.

Julia gaat ons voor naar de eerste les die al om kwart voor acht begint. De binnenkant van het gebouw is erg leeg en kaal. Bruine vloeren en beschadigde witte wanden. Op sommige plekken zijn ze wel creatief geweest en hebben de leerlingen de muren beschilderd. Het is druk op de gangen vlak voor de lessen beginnen. Je komt er leerlingen tegen van alle leeftijden, de jongsten zijn nog maar tien terwijl de oudsten al bijna twintig zijn.

De Nederlander door de ogen van een Duitser

Julia neemt ons mee naar een les politiek en economie. De groep bestaat maar uit negen leerlingen uit de dertiende klas (laatste jaar Gymnasium). De leraar heeft speciaal voor onze komst zijn les aangepast. Hij wil het over de vooroordelen over Duitsland en Nederland hebben.

Bij het rondvragen naar wat de leerlingen van Nederland denken, noemen ze dingen als: dropjesparadijs, voetbal, vrij met seksualiteit, trots volk, multicultureel, milieubewust, tolerant en open. Maar het mooist was de uitspraak van één van de leerlingen: "Volgens mij zijn het toch normale mensen." Wat een opluchting!

De leraar legt een karikatuur over Nederland op een overheadprojector. Het is Frau Antje, het Nederlandse kaasmeisje, met in haar handen bier en wiet in plaats van kaas. Vooral de wiet zorgt voor een discussie. De leerlingen en de leraar zijn benieuwd naar wat wij van ons gedoogbeleid vinden.

Tot slot komt het klassengesprek natuurlijk nog op het voetbal. De leraar vertelt ons dat, toen Nederland tijdens het WK voetbal in 2006 in Frankfurt moest spelen, de hele stad opeens oranje was. Dat vonden veel Frankfurters erg leuk. Waarom er zoveel rivaliteit bij de wedstrijden tussen Duitsland en Nederland is, weten de

Duitse leerlingen ook niet.

De schoolkrant

Onze gids Julia is hoofdredacteur van de schoolkrant, de *Buschtrommel*, dus pakken we de gelegenheid daar wat te vragen over te stellen. De *Buschtrommel* komt één of twee keer per jaar uit. Er werken wel 26 leerlingen aan mee. Nieuwe leraren worden voorgesteld en van de oude leraren staan er soms babyfoto's in. Maar ook politieke onderwerpen en interviews met idolen komen in de krant. Verder zitten er ook tests, tips voor boeken, film en muziek en aparte uitspraken van leraren en leerlingen in.

Eigenlijk is het nauwelijks nog een schoolkrant, het is werkelijk een tijdschrift. De schoolkrant is niet gratis, de leerlingen moeten hem kopen voor 50 cent. De redactie moet daar veel moeite voor doen. Trots vertelt Julia dat de *Buschtrommel* steeds meer wordt verkocht en dat de redactie blijft groeien. Vorig jaar hebben ze zelfs de schoolkrantprijs van Hessen, de deelstaat waar Frankfurt in ligt, gewonnen!

Moaom snoepjes in de klas

Na de pauze gaan we met Julia mee naar de tweede les, geschiedenis. In deze les werken we in groepjes, vertelt de lerares. Ze heeft vier verschillende kleuren Moaom snoepjes meegenomen die ze in een muts doet. Iedereen moet er één uitpakken. Samen met de mensen die hetzelfde snoepje hebben getrokken vorm je een groepje. Raar systeem vond ik dat, voor een eindexamenklas Gymnasium.

Per groepje krijgen we een vraag op een papiertje, dat waarschijnlijk al meer dan 20 jaar wordt gebruikt. Samen met mijn groepje gaan we brainstormen over een vraag over het regime van Hitler. In het biebje van de school vinden we de informatie die we nodig hebben. Uiteindelijk schrijven we onze bevindingen op een overheadsheet zodat ze het de volgende les kunnen presenteren.

Wat mij opviel was dat de geschiedenis die zij leren veel lijkt op onze geschiedenisles. Eigenlijk leren wij even veel van Duitsland in de twintigste eeuw als de Duitsers zelf. Toen ik hen vroeg wat zij over Nederland leerden, moesten ze lang nadenken: "Ja, iets over de haven."

Gesprek met de directeur

Als slot van ons bezoek hebben we een gesprek met de directeur van de school, meneer Eichenauer. We hebben ondertussen afscheid genomen van Julia, die weer door moest naar haar volgende les.

De Ziehenschule in Frankfurt is groot, met zo'n 1450 leerlingen. De school is

speciaal, vertelt de directeur, omdat je er ook eindexamen in het Frans kan doen. De Ziehenschule heeft een goed imago, veel ouders sturen hun kinderen er daarom naartoe. Er zijn wel 150 nationaliteiten op zijn school vertegenwoordigd, zegt Eichenauer. “We zijn hier in Frankfurt, een internationaal handelscentrum. Er zitten hier veel kinderen op school van wie de ouders bij de banken werken.” Ook zijn er veel kinderen met een Turkse of Oost-Europese achtergrond. “De wens is hier bij ouders in Frankfurt groot om hun kinderen een betere opleiding te geven dan ze zelf hadden.”

Na afloop van het gesprek maken we nog een foto met de redactie samen met de directeur. Met een mooie pen, een dik jaarboek en met weer wat meer kennis verlaten we de school, uitgezwaaid door de directeur. Wetend dat wij Nederlanders toch normale mensen zijn!

[Jolijn van Keulen](#) zit in de redactie van de Scholierenpagina van het Duitslandweb. Ze zit in 5 VWO van het [UniC](#) in Utrecht.

Afbeeldingen:

Ziehenschule: [Wikipedia.org](#)

Overige afbeeldingen: DIA

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/3478/les-op-een-duitse-school>